ఔను నిజం

1

కప్పునిండా ఉన్నది టీ; స్పూన్ రవంత అలికిడికే పొరలి సాసర్‌లోకి పాళంగా ఒలికిపోయేటంత నిండా.

ఆవిరి తెరలు అతినాజూకైన తీవెలుగా చిరుగా మెలి పడుతూ అజంతాఅల్లికల అందాలలోకి సాగేయత్నంతో...

బల్లమీద తలవంచి — కప్పుఅంచున పెదవులు ఆనించి ...పీల్చి... చురుకు తగిలినచోట నాలికతో సంబాళించుకుని ... ఊపిరి గుక్కపట్టి, తగనిప్రయత్నంతో ... 'భాయీ! అనుకున్నంత పనీ జరిగింది ... చివరకు ...' అని పళ్ళసందులనుంచి ఊదాడు, శేఖరం.

సర్దుకు కూర్చుందామని, కొంచెం మసలేటప్పటికి... తనివి హెచ్చిన దక్షిణ నాయికఅయి ... మన కుర్చీ... కొరకొరలాడింది ... 'ఎవరు అనుకున్నంత?' అన్నాను. ప్రశ్నలాగా కాకుండా.

అందుకు ఏమీ సమాధానం చెప్పలేక ... ఊహల కోసం చూపులతో నాలుగు మూలలా వెదకి ... అనవసరంగా గొంతు కొరబారించుకుని ... సవరించుకునే రొదలో కలిపి...'మేమిద్దరం పెళ్ళిచేసుకుందా మనుకుంటున్నాం...'

"నాకు తెలుసును"

"అని నాకు తెలియదే!"

"ఎవరిలోపం ?...మరి ఇన్నాళ్లూ ... నాకళ్ళకు మసగగా ... కలువ రేకులూ, చిగురుటాకులూ మెసల లేదు కాదోయ్ ... మన చూపు.... దేవరకులాగా మందగించలేదని మనవి ... అని తప్పుగా అర్థంచేసుకోమాక ... వయసులో నీకన్న పెద్దవాడను కనుక ... సూచనలన్నీ కొంచెం త్వరగా పసికట్టానని భావార్థం...శుభం..."

"ఆ అమ్మాయి..."

"ఎవరో తెలుసునులే...ఇలా పిలు...ఓమారు చేయి అందించి...ఉలిక్కిపడక...అదుగో ఆచివర నిలుచుని నీకోసం వెదుకుతూంది; ఉహుఁ, చేయి విసరడం లాయకీ కాదు... చేయి పట్టుకుని నడిపించుకుని రా..."

ఆతడు తిరిగి వచ్చేలోపల...నేను బయటకు దూసుకున్నాను. ఇంకోగంటలో బ్లూమ్‌ఫాంటెన్ ఎక్స్‌ప్రెస్ కదులుతుంది; మళ్ళా రెండునెలలదాకా తిరిగి రానుకదా.

2

రెండుగుక్కలకే కప్పు ఖాళీ అయిపోయింది. నురగ కాగిన పాలమీగడ అటూఇటూ పైఅంచులను అక్కడక్కడ ఆవరించి ఉన్నది. వంచినతలకు నిలువుబారున సిగరెట్‌పొగ రాజుతూ ఉన్నది.

"అనుకున్నంత పనీ అయింది" అన్నాడు శేఖరం... కొంచెం కటువుగా.

"ఎవరు..."

"నీవు...నేను గ్రహించాను. మేమిద్దరం మళ్ళా... మొదట మనం హోటలులో కూర్చున్న చోటికి వచ్చేటప్ప టికి...నీవు మాయంకావడం అప్పుడు కష్టం వేసిందనుకో గాని...గమనించి సరిగా నడుచుకుంటే ఈ కరకర తప్పే దేమో..."

'ఏమో'

'ఏమో ?... ఎలా ఆమెను వరించానో... ఎందుకు నీ సహవాసంచేస్తూకూడా మేలుకోలేకపోయినానో ... ఏమో ?'

'ఏమో...'

'ఏమో కామోలుననుకునే...ఎంతకైనా...చేసినది తప్పుకాదని మనసును మోసగించుకుంటున్నాను. హనీ మూన్‌కు...మసూరి వెళ్ళాము. ఆనందనభోగం ... అదే మొదలూ ఆఖరూ...అంత హృదయమిచ్చి విలుచుకున్న ఆనందానికి...'

"కష్టపడుతున్నానని చెప్పడానికి... కవిత్వంలోకి దించే ముచ్చట మనకు పూర్వాశ్రమంలో తీరిపోయింది... కాస్సేపు పత్రికావిలేఖరిపాత్రను ధరించి......నీకు యిష్టం వుంటే... అసలుగొడవ ఏమో చెప్పు."

"అదే తెలియకుండా ఉంది... ఆ అడ్డంకి తీరేఅంత వరకూ ఆమె కనపడకుండా ఒక నిమిషం వుండలేకపోయే వాడిని... ఇప్పుడు క్షణం నిలవలేను...కారణం తెలియదు.

...నే మిద్దరమూ పోట్లాడుకోమూ... మనసిచ్చి మాటా మాటా ఆడుకోము."

"బాగానే వుంది..."

"ఏమీ బాగా లేదనే నేను యిందాకనుంచీ మొర పెట్టుకుంటూన్నది. బోనులోపడ్డ చిట్టెలుక ఎదురుగుండా పిల్లి కాపలావుంటే ఎలా అటమటించుతుందో... అలా... నేను ఎటు మెసలినా... ఏ పనిచేసినా...... ఆమెచూపులు నా వెన్ను వెంట... నాకు తెలియకుండా... ఏ అపార్థం బయటకు లాగుతూన్నో అనే ఆరాటం..."

"నాయకుడు అనుకూలుడైనప్పుడు..."

"అందువల్లనే... యీ రగడ పెరుగుతూందేమో ననుకుంటా ఒక్కొక్కప్పుడు. ఎంతదాకా వచ్చిందంటే... ఆమె నన్ను యిలా చిక్కి శల్యమయేటట్టు చేస్తూన్నదని... ద్వేషించడంకూడా మొదలుపెడుతూన్నానేమో...నన్ను నే నెరగకుండానే...

"చనవుగా దగ్గరకు వెళితే..."

"బలవంతంగా బందాలు వేసి... కముచుకుంటూన్న దనే... యింతబాధ. నన్ను ఏం చేయమంటావు?"

"నన్ను ఓపూట టీకి పిలవరాదూ?"

"పిలిచే తాహతు తప్పిపోయిందని తెలుసుకుని... ఎందుకు బాబా... ఈ దీనుణ్ణి యింకా నొప్పించడం ?... ఇప్పుడల్లా...పిలిచే వేళకు...ఆమె కోరినరీతిగా...ఎదుటపడి ...పురివిప్పి నాట్యంచేయడనే...యీ సాలభంజిక...కాని ...నిన్ను నేను పిలువకపోను లే...ఎన్నటికైనా..."

3

యిద్దరికీ అందుబాటుగా టీపాట్ ఉన్నది ... రెండో తడవ నిండిన కప్పులు...సమపాళంగా సగంవరకూ తరిగి ఉన్నవి...

'అనుకున్నంతా ... అయింది...' మళ్ళా చాలా ఉత్సాహంతో ఆ మాటే రెట్టిస్తూన్నాడు శేఖరం. 'నేను... అలా అనుకోడానికి యిన్ని నెలలు పట్టినా ఆచరించే సత్తా అబ్బడానికి యింకా యింతకాలం అయినా...యిప్పటికి... లోపం అంతా మనలోనే ఉన్నది అని గ్రహించాను.'

'రైట్...'

'అవును భాయీ! నా ఆశలకు... అప్పట్లో అంతు లేకుండా చేసుకున్నందువల్ల యిన్ని అగచాట్లు రాకతప్పలేదు. మంజరి...హంసగమనంతో నేలమీద నడిస్తే అందం తక్కువౌతుందనా...ఆకాశంలోకి ఆ అమాయకురాలిని విసిరివేస్తే అంత అవకాశంలో రేగే ఆశలకు అంతు ఏమిటి? అక్కడనుంచి...ఆలింగనంకోసం ఆహ్వానించాలని కలవరింత...'

'గాలిపడగకు దారం వదిలినకొద్దీ...గాలి పోసుకుంటుంది...గిరికీకొడుతూంటే కళ్ళుఅప్పగించి చూస్తూంటే ...కాలు ఓచోట నిలవదు ... మెడా చేయీ బెణకక మానవు...'

'అవును...అందులో హోరుగాలిలో అంత ఎగువకు పోనీయకూడదు. ధూకుడు ఎక్కువై తెగిపోతే...పడగ...

ఎక్కడో చిక్కుకుని పాడైపోతుంది...దారం లుంగచుట్టుకు ...చేతికి చివరకు ఏమీ మిగలదు.'

'అలా అయేటంతవరకూ వచ్చింది...కాని, ఎవరో వెన్ను చరచినట్లుగా ... ఎంతలో మెళుకువ వచ్చిందనుకు న్నావు ?...కళ్ళు తెరచినా...ఇంకా సాగిపోతూనే ఉంది. ఆ విచ్చుకత్తుల బరాబరి...కావ్యం...కామిని'

'ఎవరికి జయం ?'

"ఎవరిక్రోవ వారిదైనతరువాత కాని ... ఆ హోరు తగ్గలేదు...నేను...ఎంత..."

"అమాయకుడివి అయితే...కవివి కానేకావు; అర్భ కుడివి. ఒక్కటేమాట. కావ్యంకావాలా...అందులో రసాల అలలమీద తేలిపోతూ ఊగడానికి హాల్కగా...వెన్నెలా, కోయిలయీలా...మావినీడా...మెదిపి పుంజచేసి...కామి నిగావిచ్చి...ఎగరవేయి ... ఎటుదూసుకున్నా ... మనసు దానితో...పరుగెత్తుతుంది. కలసి మెలసి...కాంతతో కాపు రం చేయాలనుకుంటే...ఆమె చాయలకు...కావ్యాలాప లను రానీయమోక. దేనికీ...దానిహద్దులు ఉన్నాయి... ఎరిగి ఉపయోగించుకోటంలోపుంది, శిల్పం. పుస్తకాలలో ...చిత్రించే దేవీమూర్తి విషయంలో... పూజ్యభావం... దాసభావం..."

"అంతేనా...ఏరికోరివరించిన అమ్మాయిలో ఆ హంశ లన్నీ అబ్బించుకుని..."

"ఉబ్బిపోదామనుకోవడంకన్న మరో పొరబాటు లేదేమోనని ... అనుభవంమీద చెపుతున్నాను సుమా!

మనలోవున్న 'మెసాకిజం'...ఈ జబ్బుకు కారణం. పుచ్చె
విడిపోయేటట్టు...చేతిసత్తువకొద్దీ నెత్తిన ఒక పెట్టుపెట్టి...
జుట్టుపట్టుకు చరచరా లాక్కునివెళ్ళి...ఏ గుహాలోనో...
గృహిణిని ఏర్పాటుచేసుకున్న ఆదిమూర్తులకన్న...మన కేం
సౌఖ్యముంది నిజానికి. వాళ్ళ కావ్యాత్మలముందు మన అల
సార్భటులు ఏ మూలకు. ఆడది...స్త్రీ అనికూడా అన
క్కరలేదు...గౌరవించినా, కామించినా...ఏమైనా...ఆమె
...అంతవరకే..."

"మరి, మన స్మృతులు..."

"మనవైతే...యింతకాలం నిలిచేవికావు. మనువు
చెప్పాడని...మనం చేతులు జోడించడం..."

"గాథ చాలా పెరుగుతూన్నది—"

"పెరిగింది గనుకనే...యింతవరకూ సాగింది. నీకు
తెలిసిరావాలనే...నేను ఇంతవరకూ మెదలకుండా వూరు
కున్నది. నీవేకాదు...కవి అనేవాడు ఎనడు సుఖపడుతు
న్నాడు?...అది ముమ్మాటికీ వాడిలోపమేననుకో."

"నిజమే ... కాని తరచినకొద్దీ అయోమయంగా
ఉంటుంది."

అదే...కవిత్వానికి దారి. మళ్ళా మొదటికిరా. నీ కళ్ళ
ముందర దేవీమూర్తులు ఎప్పుడూ మెలగుతూండాలనీ...
వాళ్లు అందీ అందకుండా ఉండాలనీ...అందరూ వచ్చి...
ఆ అమ్మాయిలో గూడుకట్టుకోవాలనీ...ఎందుకోయి కవి
ననుకుని అంత అహంకారం? నిన్ను చేసుకుని...నీ మా
మూలు సుఖదుఃఖాలలో భాగస్వామిని కావాలసిన పిల్ల

వంక...అర్థంచేసుకో వీలులేని...అనిమేషదృష్టు లెందు కోయ్. అస లక్కడ ... నీ ఉబలాటమేకాని...అంతకన్న సరుకు ఎక్కువలేదోయ్. భగవంతుడు, దయతలచి పశుపక్షి గణానికి మెదడు తక్కువచేయబట్టికాని...అవికూడా ఆడ జాతిని దేవీమూర్తులక్రింద మార్చి ఆకాశంలోకి వదిలితే... రంగా...ఆ కోలాహలం యిక చెప్పనా..."

"ఇంతటితో దయతలచి వదులుదూ"

"వదలకుండా...చక్కని సంసారివి అవుతావా?... అమరధామం పొలిమేరల్లో ఉంది కనుక...ఇంతదాకా బుద్ధి ...అరవహోటలులో టీ ఇప్పించవలసి వస్తూంది...ఇక ఎన్నడైనా...మీ యింటికి విందనే!

"కటువుగా లేదూ...అలా విసరడం..."

"కావ్య-కషాయిత అయిన కామినికూడా అంతేనని మనవిచేయడానికే ప్రభూ! తల నెరపు చూపినప్పటినుంచే... కావ్యాతపం...కామినీలోకం దేవీశీతలాన్ని ఊదరగా చెరిగేసింది...ఆదరణ రెచ్చిపోయి...ఎవరికి ఎవరు చిక్కాలో తెలియకుండా...చిక్కి పాలిపోయి ఎక్కడో చూసే... గణబద్ధ ప్రణయాలు...కాస్సేపైనా లేకుండా...టీ త్రాగి... ఎంతకాలమైంది—

—o—